

עפ"ג 40520/10/14 - מדינת ישראל נגד בלאל סעיד

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

23 פברואר 2015

עפ"ג 40520-10-14 מדינת ישראל נ' סעיד

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ

כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

כב' השופט אריה רומנוב

מדינת ישראל בעניין:

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המערכת

נגד

בלאל סעיד

ע"י ב"כ עו"ד עיסא מוחמדיה

המשיב

פסק דין

1. לפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מרדכי כדורי) מיום 10.9.2014 (בת"פ 34600-10-13). הערעור מתייחס לקולת העונש שהוטל על המשיב.

2. המשיב הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עבירה של ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 335(א)(1), 334 ו-25 לחוק העונשין, ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. בגין עבירות אלה נגזרו על המשיב 24 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו (8.10.13), 12 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה המשיב אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות כלפי גוף מסוג עוון, ו- 3 חודשי מאסר על תנאי שירוצו אם המשיב יעבור תוך 3 שנים עבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה.

3. הרשעתו של המשיב נסבה על אירוע שהתרחש ביום 8.10.12, סמוך למאפיה בשכונת דיר אבו טור בירושלים. המשיב יצא מביתו הסמוך למאפיה, כשבדיו סכין מטבח, ודקר, ללא אומר ודברים, את מר עמר שווקי ואת מר מנגד אבו עסב (להלן - המתלוננים), אשר עמדו לתומם ליד המאפיה. בהמשך נכנס בריצה למאפיה וניסה לדקור ולפצוע באמצעות אותה סכין שני אנשים נוספים, אולם אלה הצליחו להתחמק מהמשיב ולהימלט. כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרם למר שווקי חתך בבסיס הצוואר, שגרם לקרע בעורק הימני המוביל למוח. שווקי הגיע לבית החולים במצב קשה, נותח כשהוא מורדם ומונשם, וכן נזקק לעירוי של שתי מנות דם. למר אבו עסב נגרם חתך קל בכף יד ימין, אשר הצריך טיפול רפואי.

4. יצוין כי בתשובתו לכתב האישום טען המשיב להגנתו, בין היתר, כי הוא לא היה אחראי למעשיו וכי הוא אינו כשיר לעמוד לדין. לאחר שמיעת הוכחות בסוגיה זו, כמו גם בענין עובדתי נוסף (מספר האנשים אותם ניסה לדקור), אימץ בית משפט קמא את חוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי לפיה בעת ביצוע המעשים היה המשיב מודע למעשיו, לא היה במצב פסיכוטי ולא סבל ממחלת נפש, וכי הוא כשיר לעמוד לדין. עוד קבע כי לבד משני המתלוננים אותם דקר מחוץ למאפיה, ניסה המשיב לדקור שני אנשים נוספים בתוך המאפיה, ולא ארבעה אנשים כפי שנטען בכתב האישום.

5. לאחר שהוזמן תסקיר שירות מבחן אשר לא בא בהמלצה טיפולית, ונשמעו הטיעונים לעונש, גזר בית משפט קמא את דינו של המשיב. בנימוקי גזר הדין הדגיש בית משפט קמא את חומרת העבירות שבוצעו ע"י המשיב, בהן דקירת שני מתלוננים על לא עוול בכפם, וניסיון לדקור שניים נוספים, את הנזקים שעלולים היו להיגרם מביצוע העבירה - שוויקי נפגע באיבר חיוני ועלול היה לאבד את חייו, ואילו אבו עסב עלול היה להפוך לנכה ואולי אף לאבד את חייו. מנגד ציין בית המשפט כי המשיב לא תכנן מראש לבצע את מעשי העבירה, וכי ברקע המעשים עמדו אירועי זריקת אבנים ובקבוקים (שלא ע"י המתלוננים) לעבר ביתו של המשיב במשך כשלושה חודשים, וכן מבנה אישיותו הפרנואידי של המשיב. בית המשפט ציין כי יש להתחשב לענין העונש גם במבנה אישיותו של המשיב, אולם יש להתחשב גם במטרה של מניעת סיכון שלומו וביטחונו של הציבור. בית המשפט הוסיף וקבע כי מתחם הענישה ההולם את מעשי העבירה שביצע המשיב נע בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 48 חודשי מאסר בפועל. בקביעת העונש זקף בית משפט קמא לטובתו של המשיב את הודאתו במרבית העובדות, העובדה כי זוהי לו מעורבותו הראשונה בפלילים, את שהותו במעצר מאז האירוע, הנזקים שיגרמו לו ולמשפחתו כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, וכן את הצעדים שננקטו לתיקון הנזקים שנגרמו כתוצאה מן העבירה, לרבות הפיצוי שהוענק לשוויקי במסגרת הסכם הסולחה שנערך בין שוויקי לבין משפחת המשיב. עוד התחשב בית המשפט בעובדה כי המשיב לא נטל אחריות לביצוע העבירה ולא גילה אמפתיה לנפגעי העבירה. בהתחשב במכלול השיקולים גזר בית משפט קמא על המשיב 24 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו, וכן מאסרים על תנאי כמפורט לעיל.

6. בערעור שהגישה על קולת העונש טוענת המערערת, כי שגה בית משפט קמא בגזר דינו שעה שלא ייחס את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירות בהן הורשע המשיב. בכלל זה נטען, כי בית משפט קמא לא נתן ביטוי מוחשי בעונש שהשית לאכזריות ולאלימות בהן בוצעו העבירות שעה שהמשיב דקר את המתלוננים באמצעות סכין באורך 20 ס"מ על לא עוול בכפם, לנזק החמור שנגרם למתלוננים כתוצאה מהתקיפה, כאשר אחד המתלוננים נפגע באיבר חיוני ועמד בסכנת חיים, וכן לנזק שעלול היה להיגרם למעורבים נוספים בניסיון הדקירה. באשר למתחם הענישה טוענת המערערת, כי שגה בית משפט קמא בקבעו מתחם ענישה אחד לכל העבירות ובפרט כשמדובר בשני אירועי דקירה בשני מתלוננים שונים. כמו כן נטען, כי בית משפט קמא לא קבע מתחם ענישה ההולם את חומרת העבירות, ריבוי העבירות ונסיבות ביצוען. המערערת מוסיפה וטוענת, כי היה ראוי להציב את המשיב ברף העליון של מתחם הענישה, נוכח שיקולים של סכנה לציבור, הרתעה אישית וציבורית, והעדר כל רצון לשיקום. לבסוף נטען, כי בית משפט קמא לא העניק את המשקל הראוי למידת הפגיעה בערכים המוגנים, ולמדיניות הענישה הנוהגת, והשית על המשיב עונש מקל אשר מחטיא את מטרתו הן במישור ההרתעה האישית והן במישור הקולקטיבי. לפיכך, נתבקש בית משפט זה להחמיר בעונשו של המשיב.

7. ב"כ המשיב טוען כי לא יצאה כל טעות תחת ידו של בית משפט קמא, כי מדובר בגזר דין המביא בחשבון את כל שיקולי הענישה הרלוונטיים, ומכל מקום, אין מדובר במקרה בו נדרשת התערבותה של ערכאת הערעור. ב"כ המשיב מוסיף וטוען כי מתחם העונש שנקבע ע"י בית משפט קמא הוא מתחם ראוי, סביר ומאוזן המשקף את נסיבות ביצוע

העבירות ומידת הנזק שנגרם למתלוננים, וכן את הנסיבות אשר הביאו את המשיב לביצוע העבירות, מצבו הנפשי של המשיב, העדר עבר פלילי והודאתו בביצוע המעשים כבר בשלב חקירת המשטרה, נסיבותיו האישיות, פיצוי המתלונן והנזק הרב שנגרם למשפחתו, במיוחד נוכח לידת בנו הצעיר של המשיב חודשיים לפני מעצרו.

8. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים, הגענו למסקנה כי העונש שנגזר על המשיב חורג לקולא ממדיניות הענישה הראויה ולפיכך דין הערעור להתקבל. המשיב, רק בשל מבנה אישיותו המיוחד הנטען, ובלא שנפל פגם בהתנהגות המתלוננים, פצע שני מתלוננים באמצעות סכין, אחד מהם פציעה חמורה שעלולה היתה להסתיים, חלילה, באופן אחר, וסיכן את שלומם של שני מתלוננים נוספים. ריבוי המעשים, מסוכנותו של המערער וכן הפגיעה במתלוננים מקריים, שכל פשעם היה נוכחותם במקום בעת שהמשיב יצא מביתו, מבטאים רמת חומרה המצדיקה הטלת עונש מאסר לתקופה משמעותית. גם אם אכן יש מקום לשקול לקולא את מצבו הנפשי של המשיב, ויתר נסיבותיו האישיות, כמו גם את נסיבות האירוע הכולל והרקע שקדם לו מנקודת ראותו של המשיב, עדיין אין העונש שנגזר מבטא באופן ראוי את חומרת המעשים. ויודגש, כפי שנקבע ע"י בית משפט קמא, כי מדובר במשיב המבין את פסלות מעשיו ויש ביכולתו להימנע מהם כ"אדם רגיל". לאור האמור, אנו מקבלים את ערעור המדינה וגוזרים על המשיב, מתוך הכלל שאין ערכאת ערעור ממצה את הדין, עונש של 36 חודשי מאסר בפועל תחת עונש המאסר בפועל שנגזר עליו ע"י משפט קמא (והשווה: ע"פ 1929/12 ע"פ 1967/12 מדינת ישראל נ' מחאמיד, 24.4.12, ע"פ 2584/07 אגבריה נ' מדינת ישראל, 23.12.07, ע"פ 4971/11 קוריאטה נ' מדינת ישראל, 5.1.12). יתר חלקי גזר הדין יעמדו על כנם.

9. בשולי פסק הדין יוסף כי יש לקוות שהמשיב יקבל, במסגרת ריצוי עונשו, טיפול המותאם למצבו, כפי שציין גם שירות המבחן בתסקירו.

מזכירות בית המשפט תעביר העתק פסק הדין לשב"ס.

ניתן היום, ד' אדר תשע"ה, 23 פברואר 2015, במעמד הצדדים.

אריה רומנוב, שופט

ד"ר יגאל מרזל,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת